

A woman with dark hair, wearing a wide-brimmed straw hat with a white veil and a long-sleeved white dress with lace details at the cuffs and collar, stands in a vineyard. She is looking slightly to the side with her hands near her face. The background shows rows of grapevines and a cloudy sky.

Tamara McKinley

TAJOMNÝ
ŠUM VINÍC

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zora Sadloňová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Tamara McKinley: Jacaranda Vines, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Judy Piatkus (Publishers) Ltd, London 2002,
preložila Marta Gergelyová.

Copyright © 2001 by Tamara McKinley
All rights reserved
Translation © Marta Gergelyová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © Joanna Czogala / Arcangel
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2129-6

Túto knihu venujem
THELME IVORYOVEJ a MARION EDWARDSOVEJ,
ktoré už nie sú medzi nami,
no veľmi nám chýbajú. A tiež
ALANOVI HORSHAMOVI a DANOVI NEWTONOVI,
ktorí sa nevzdávajú; sú odvážnejší ako ja.

POĎAKOVANIE

Veľmi pekne ďakujem Kevinovi Lewisovi za to, že ma sprevádzal po Barosskom údolí. O histórii tohto miesta vie nesmierne veľa; len vďaka nemu som sa toľko dozvedela a naučila. Rovnako by som rada poďakovala Robertovi Crouchovi za pomoc pri výskume rómskej histórie, jazyka a zvykov a za vytrvalé povzbudzovanie. Ani jedna kniha neuzrie svetlo sveta bez rád a nadšenia redaktora, a ja mám to šťastie, že môjho rukopisu sa ujala Gillian Greenová z Piatkusu. Jej bystré oko a užitočné rady si veľmi vážim. Napokon, ale rovnako úprimne by som sa chcela poďakovať za prácu svojej agentke Terese Chrisovej. Jej priateľstvo a hlboká viera v to, čo robím, sú úžasné a ja jej budem navždy zaviazaná.

Výňatok z novín

THE AUSTRALIAN

Melbourne január 1990

Cordelia Witneyová, odcudzená manželka tajnostkárkeho a notoricky problematického magnáta, ktorý dominoval obchodu s vínom v južnej Austrálii, sa dokázala vysporiadať s verejným ponížením, no teraz je sama nadmieru pohoršená sporom, ktorý vypukol po smrti jej manžela a pretriasa ho celá krajina; Joseph Witney navyždy odišiel minulý mesiac vo veku deväťdesiatjeden rokov.

Počas jeho života museli členovia rodiny znášať jeho násilnícku povahu a despotický štýl vedenia firmy, vďaka ktorému sa však z kedysi slabo prosperujúcich Žakarandových vinogradov stala jedna z najbohatších korporácií v celej Austrálii, s ročným obrátom na svetových trhoch 12,5 miliardy austrálskych dolárov. Keďže tu už pán Witney nie je, poniektorí z tých, čo vidia do ich rodinného podniku, sú presvedčení, že je so Žakarandou koniec, a Witneyho dedičia sa rozhodnú podnikové podiely verejne odpredať na burze, alebo tento konglomerát rozdelia a rozpredajú po častiach.

„Toľko ľudí si želalo jeho smrť,“ vraví bývalý zasvätenec. „A teraz, keď je napokon na pravde Božej, pomstia sa jeho podniku.“

Iní zas tvrdia, že jeho manželka Cordelia, jedna z vedúcich osobností Žakarandy, bude do posledného dychu

bojovať s ostatnými členmi rodiny, lebo za žiadnu cenu nedopustí, aby podnik rozkúskovali či nahradili štýl riadenia liberálnejšími metódami.

Keďže je kráľ vinogradov mŕtvy, mnohí sa pýtajú, čo sa teraz stane s jeho kráľovstvom. Pred dvoma rokmi francúzski výrobcovia vína – firma Lazare – neuspeli v pokuse odkúpiť Žakarandové vinohrady. Keďže to však medzi Cordeliou, jej bratom Edwardom a deťmi a vnúčatami každého z nich momentálne poriadne vrie, možno sa dočkáme najšokujúcejšieho predaja vinárskeho podniku v histórii.

PRVÁ ČASŤ

I

„Dovidenia, Sophia. A dávaj si tam na seba pozor.“ Crispinov sýty hlas vzdelaného intelektuála takmer zanikol v hlásení z reproduktorov, ktoré vyzývalo cestujúcich letiacich spoločnosťou Qantas do Melbourne, aby sa pripravili na odlet.

Sophia sa mu priam stratila v dôverne známom náručí a bolo jej smutno, že to s nimi takto neslávne dopadlo. Manželstvo má predsa vydržať celý život, nie tri krátke roky. Obaja si však rýchlo uvedomili chybu, ktorej sa dopustili, a keď to dospelo do bodu, z ktorého niet návratu, bola to práve Sophia, ktorá nabrala odvalu postaviť sa pravde zoči-voči, čím predišla ďalším problémom. A napokon sa uľavilo obom.

Odtiahla sa od bývalého manžela a pozrela mu do tváre. Odzbrojujúci úsmev a príťažlivé sivé oči v nej už neprebúdali závrtné vzrušenie, no napriek tomu nemohla poprieť, že Crispin je nesmierne sexi a bude jej veľmi chýbať. „Takže – priatelia?“ nežne sa spýtala.

Svetlé vlasy mu padli do očí, prikývol. „Navždy, Sophia, je mi ľúto, že nám to nevyšlo. No aspoň sme s tým skončili, skôr než by sme jeden druhého znenávideli.“

Bolo jej do plaču, a tak sa rýchlo odvrátila. „Nebola to ničia chyba, Cris,“ zašepkala. „Jednoducho to tak chodí.“ Zapálila si cigaretu, poslednú na dlhých dvanásť hodín, takže nasledujúcu si zapáli, až keď lietadlo obližne pristávaciu dráhu v Du-

baji. Bude to ozajstná skúška vôle a hoci mala na ruke nikotínové náplasti, netušila, ako to zvládne. Nuž, ako niekto, kto cestuje aerolíniami, ktoré na palube zakazujú fajčiť, doberala si samu seba.

„Najvyšší čas s tým prestať, Sophia. Bez cigy to už vydržíš týždne, prečo nie dnes?“

Zhlboka si šlukla, pohľad jej padol na uponáhľaných cestujúcich, ktorí zapľňali halu. „Som vystresovaná a toto pomáha,“ odvetila stručne. Fajčenie patrilo medzi tie zlozvyky, ktoré u Sophie neznášal, no jej ešte väčšmi prekážali jeho romániky s inými ženami.

Crispin si strčil ruky do vreciek tvídového saka. Uraštený, s vystretým chrbtom pripomínal armádneho dôstojníka. „Nemala by si svojej rodine dovoliť, aby ti kafrali do života. Viem, že tvoj starý otec bol poriadny oplán, no už tu nie je, a tak ti nemôže nič prikazovať.“

Zdvihla obočie. „Naozaj? Lenže ja som vyštudovala právo za jeho peniaze, vďaka nemu som sa stala partnerkou vo firme Barrington. Možno je mŕtvy, no všetci oňho naďalej zakopávame pre ten prekliaty závet a bordel, čo po sebe zanechal.“ Potom zahasila cigaretu v preplnenom kovovom popolníku. „A ty máš čo najmenej hovoriť. Nebyť rodinnej tradície, nebol by si šiel do Sandhurstu a neprebral ten plesnivý, chátrajúci biznis na vidieku, ktorému tvoja matka vraví rodinné sídlo. Smiešne! Oveľa radšej by si bol opravoval autá,“ vzdychla. Opäť sa začínajú hádať. „Prestaňme s tým, Cris. Na zvady už aj tak nie je čas.“

Znova ju vzal do náručia a pobožkal na čelo. „Dávaj si pozor, moja. Verím, že nájdeš, čo hľadáš. Niekde tam bude, nie?“

Sophia stuhla. „Jedna chyba stačí, Cris. Odteraz sa sústreďujem na vlastnú kariéru a mužov vynechám.“

Odtiahol sa od nej, no naďalej ju držal za ruky a uprene sa jej díval do očí. „Možno si myslíš, že si odolná, lenže ty nie si stvorená na samotu. Nájdi Jaya. Pozhováraj sa s ním. Uvidíš, či sa to dá zaplátať. Stále ho ľúbiš, a to dobre vieš.“

Sophia sa naňho zadívala. „Jay je pre mňa minulosť,“ povedala, celkom jej stiahlo hrdlo. „Keby to bolo inak, predsa by som sa nevydala za teba, nie?“

Crispin sa smutne usmial a potom ju rýchlo objal. „Dávaj na seba pozor, miláčik, a napíš, keď budeš môcť.“

Sophia si vzala príručnú batožinu, poslala mu vzdušný bozk a prešla cez pasovú kontrolu. Zvýšil sa jej pulz, vzrušenie vystriedala obava. Od jej odchodu z Austrálie uplynulo už desať rokov. A Jaya, svoju prvú lásku, už nevidela celých dvanásť! Aj keď bol ich rozchod strašný, vedela, ako Cris celý čas šípil, že svojho prvého chlapca istým spôsobom stále ľúbi.

Odletová hala bola silno osvetlená, obchody, v ktorých sa neplatí clo, praskali vo švíkoch. Ona sa však zahľadela na okná, cez januárový dážď sa snažila dovidieť, čo sa deje vonku. Máš tridsať, pripomenula si prísne. Si úspešná obchodná právnička v jednej z najprestížnejších firiem v Londýne. No nerobila si ilúzie o tom, prečo jej hneď po promócii tak nadšene ponúkli partnerstvo.

So vzdorovito zdvihnutou bradou civela cez okno. Svoje miesto si udržala vďaka vynikajúcim pracovným výsledkom. Žakaranda pre ňu znamenala iba odrazový mostík. Bolo to tam ťažké, najmä pre ženu. A ona dokázala, že bola aspoň taká dobrá, ak nie lepšia, ako poniektorí z jej kolegov!

Ohlásili číslo brány, Sophia si pozbierala batožinu a vydala sa na zdĺhavú cestu k lietadlu. Neprestajne si pripomínala, že má pred sebou jasnú budúcnosť a navždy zabudne na minulosť.

Lenže keď sa v lietadle usadila a pozorovala, ako po oknách stekajú pramienky vody, čakala na odlet, veru si spomenula na dávne časy pred rokmi, keď boli s Jayom len uchá a chodili na strednú v Brisbane. Kde si teraz, Jay? pomyslela si nostalgicky. Spomenieš si niekedy na mňa?

Cordelia Witneyová dotelefonovala, no ruku mala ešte vždy na slúchadle. Premýšľala o tom, o čom sa práve porozprávala

so svojím bratom Edwardom a o následkoch, aké to môže zanechať na budúcnosť Žakarandových vinohradov.

„Problémy?“ Jane zrejme vždy rozpoznala, keď Cordeliu niečo trápilo, no keďže sa už veľmi dlho poznajú, bolo to celkom prirodzené.

„Myslela som si, že keď má človek deväťdesiat, ľudia konečne rešpektujú jeho názory,“ povedala Cordelia trpkو. „Edward sa však pravdepodobne rozhodol všetko zmariť.“

Jane si uchlipla zo sherry, potom postavila pohár na stôl. „Mala si ma poslúchnuť a predať svoj podiel vo firme, Cordy. Už by ťa to viac neťažilo.“ Takýto panovačný tón používala Jane vtedy, keď si myslela, že sa druhí mýlia. No aj keď sa táto konkrétna záležitosť preberala za posledných dvadsať rokov nespočetne veľakrát, pri každej príležitosti sa to Jane snažila znova vytiahnuť.

Cordelia sa však nedala vyprovokovať. S okuliarmi pevne pri koreni nosa sa oprela o operadlo mäkkej koženej stoličky a zahľadela sa z okna. Budova ich firmy možno nie je taká vysoká ako mrakodrap Rialto, no sklené steny Žakarandových veží poskytujú tristošesťdesiatstupňový výhľad na Melbourne. No a keďže už má nové okuliare, môže si ho znova vychutnať!

Mesto sa všetkými smermi rozprestieralo až k horizontu a za jasného dňa ako dnes dovidela až za Westgate Bridge na západe, Dandenong Rangers na východe a k nekonečnému Port Phillip na juhu. S ťažkými začiatkami rodiny sa to vôbec nedalo porovnať. Vo vidieckom sídle už viac ostať nemohla a po istom čase si na tú zmenu zvykla, dokonca si to obľúbila.

„Počula si, Cordelia, čo som povedala?“ nedala sa Jane.

„Nemusíš kričať, nie som hluchá,“ odvrkla jej.

Cordelia sa odvrátila od okna a premerala si vycipkanú ženu, s ktorou už vyše dvadsať rokov žije v jednom byte. Jane má takmer sedemdesiatpäť, no keď má dobrý deň a svetlo na ňu dopadá pod správnym uhlom, vyzerá oveľa mladšie. Peniaze jej pomohli oddialiť starnutie a keďže tvrdo cvičila a kvalitne jedla, udržala si postavu, akú ženy závidia a muži

obdivujú. Nie teda div, že sa do nej môj manžel zaľúbil, pomyslela si Cordelia bez štipky nenávisti.

Náš vzťah s Jane je vskutku čudný, priznala si v duchu. Ktože by bol povedal, že po tom všetkom, čo sme prežili, sa z nás nakoniec stanú také dobré priateľky? Sme celkom iné, Jane a ja. Ona je šampanským, zatiaľ čo ja lacným stolovým vínom. Napriek tomu je tu však jedno puto, ktoré nás bude spájať navždy.

„Môžeš správnosť či nesprávnosť môjho rozhodnutia súdiť, ako chceš, Jane,“ vyhlásila Cordelia rázne. „Nikdy však nepochopíš, aké sú tie akcie dôležité, veď si sa ani nenamáhala zistiť ich hodnotu.“

Jane len pôvabne pokrčila plecami a upravila si chlopne na značkovom saku. „Ty si vždy radšej žila minulosťou, Cordelia,“ namietla. „Naozaj nerozumiem, prečo musíš byť taká tvrdohlavá. Prečo sa nevzdáš svojho podielu vo firme, keď už Jocka konečne niet? Pokojne nechaj mladých, nech tú prekliatu spoločnosť predajú a nech sa pre zmenu o kosť bijú iní! Si predsa bohatá, Cordy. Budúcnosť patrí tvojim deťom a ďalšej generácii. Nech oni rozhodnú, čo je najlepšie.“

„Možnože som stará, no nie som senilná,“ odvrkla Cordelia. „Áno, Jock tu už nie je, no to neznamená, že sa nedokážem sama rozhodovať.“

Jane si z kabelky vytiahla zlatú pudrenku a kritickým okom skontrolovala, ako vyzerá. Končekmi prstov si prešla po chirurgicky upravenej brade a šiji, upravila jedno až príliš vytrhané obočie a pudrenku napokon rázne zavrela. „Takže, aký majú problém teraz?“

„Nič, čo by som nedokázala vyriešiť,“ odvetila Cordelia pevným hlasom.

Žiarivo modré kontaktné šošovky spôsobili, že Janin pohľad sa zdal chladný. „Vždy musíš robiť tajnosti, však?“ zamumlala Jane. „Budeš mi vôbec niekedy dôverovať?“

Cordelia vzdychla. „Dobre vieš, že to tak nie je, takže sa pre to nehádajme.“ Všimla si, ako Jane netrpezlivo odvrátila po-

hľad a zovrela pery. A tak pochopila, že sa ju musí pokúsiť upokojiť, skôr než sa to všetko vymkne spod kontroly. „Najčerstvejším problémom je biznis firmy, a aj keď ti úplne dôverujem, nemôžem o tom hovoriť mimo zasadačky.“

Jane vstala a na uzučkých bokoch si dlaňami vyhladila ľanovú sukňu. „No dobre, nech je po tvojom,“ vyprskla. „Ja idem na nákupy.“

Cordelia sa obrátila späť k oknu. Nakupovanie bolo Janinou odpoveďou na všetko. Nekompromisný klepot jej kubánskych podpätkov na parketách jasne napovedal, čo si o tom myslí. Nastalo ticho; výkričníkom bolo buchnutie vonkajších dvier. Koniec škriepky!

Cordelia vzdychla a privrela viečka. Posledné týždne boli aj bez Janinej zlej nálady otrasné, a ona je už dosť stará a unavená na to, aby si nechala takto kafrať do života. Čo ak má Jane napokon pravdu a ona by mala všetko prenechať iným?

„Je strašná,“ zamumlala Cordelia nahlas.

Zdá sa, že história sa opakuje, pomyslela si hneď nato so smútkom v duši. Toto totiž nie je prvá kríza, čo sa rúti na vinohrad. Potom si spomenula na svojho zosnulého manžela, aj keď nie s láskou. Smrť si vzala Jockovo telo, no jeho neblahý vplyv cítiť naďalej. Jej muž mal kedysi peknú, výraznú tvár a ona si uvedomila, aké bolo všetko iné, keď boli mladí a zamilovaní, plní viery v budúcnosť.

Dobre si pamätá na to letné ráno, akoby to bolo včera. Aj teraz pocítila horúčavu, začula otravný bzukot múch a trilkovanie škovránkov. Aké úžasné byť v takýto deň nažive! Vojna totiž vzala mužov na front, na bojové polia Gallipoli. A ženy zostali, aby sa mordovali s hrozivými, nespútanými živlami južnej Austrálie, s nepriateľmi ako pleseň, čo napáda rastliny, s parazitmi, so suchami či záplavami. Vo vojne však nakoniec Austrálčania zvíťazili na obidvoch frontoch, a napriek prežitému utrpeniu sa Cordeliin otec a brat vrátili k prosperujúcim vinohradom. Vinič, o ktorý sa ženy zo Žakarandy celé tie ro-

ky samy starali, na terasách Barosského údolia výborne propieval.

Cordelia stála hore na kopci, obrátenom na široširú a často sa meniacu krajinu. Zajtra sa začne oberačka, a aj keď sa už nemohla dočkať, dnes oddychovala – potrebovala to už dávno. Nasledujúce týždne budú chaotické. Na obzore sa zajagal horúci opar, slnko sa oprelo do zrejúcich bobúľ. Tráva pri jej nohách bola spálená skoro dobiela, osamotený škrek havranov z korún neďalekých stromov jej zlovestne pripomínal, ako rýchlo by sa mohla krehká úroda scvrknúť a opadať, ak sa nepozbiera v pravý čas.

Ako zvyčajne, Cordelia nemala klobúk, dlhé tmavé vlasy jej voľne padali na plecيا, bola bosá. Biele bavlnené šaty mala posiate škoricovo-červenými škvrnami tamojšej pôdy a, čo jej matka z duše nenávidela, tvár i ramená mala opálené! Teraz zdvihla ruky k oblohe, tvár obrátila k slnku, privrela viečka a vdýchla vôňu zrejúceho hrozna a rozhorúčenej zeme. Bola to jej odmena za hodiny a hodiny driny na terasách. Bola to jej pôda, jej dedičstvo, a nič a nikto jej ju nevezme.

Zrazu za sebou začula mužský ťahavý hlas: „Persefona, bosá bohyňa plodnosti.“

Zvrtla sa, aby zistila, kto to je, no horúčosť, akú pocítila, nemala nič spoločné so slnkom. „Mali by ste sa odnaučiť takto ťakať ľudí,“ pokarhala ho.

„A vy by ste sa mali naučiť nosiť klobúk,“ odvetil mierne. „Vari vás vaša matka nevarovala pred nebezpečenstvom úpalu?“ Ako sa tak na ňu díval, v modrých očiach mu zaihrali šibalské plamienky.

Cordelia naňho zagánila, ale cítila skôr rozpaky ako hnev, lebo jej bolo jasné, že musí vyzerať nesmierne smiešne. „Na klobúk je priteplo,“ odsekla rázne. „A okrem toho, čo je vás do toho?“

„Veru nič. Bola by však škoda zničiť toľkú krásu.“ Úsmev mu vyryl vrásky okolo očí a úst, a keď si zložil klobúk so širokou strechou a poškrabkal sa po hlave, nemohla si nevšimnúť, aké má krásne husté vlnité vlasy.

Napokon schmatla topánky, čo bola odhodila, i nenávidený klobúk. Vôbec nemal právo byť taký bezočivý len preto, že je fešák. „A mimochodom – prešli ste hranicu,“ zahundrala. „Ste na pôde Žakarandy.“

On si len nasadil klobúk, striešku stiahol nižšie do čela, no zostal na mieste; obuté mal čižmy, sebavedome stál v striebristej tráve. Palce si strčil do vreciek hrubých bavlnených nohavíc a zahľadel sa na krajinu posiatu políčkami, až k drevom obloženému domu na usadlosti, ktorý sa za krehkými fialkastými kvetmi stromov žakaránd skvel belostou. „Viem,“ začal jemne. „Len som si povedal, že pôjdem pozrieť susedku.“

Znovu na ňu uprel modré oči a Cordelii v žalúdku zatrepotali motýlie krídla. „Susedku?“ dostala zo seba.

Prikývol a vysunul bradu. „Joseph Witney,“ predstavil sa. „Pre kamarátov Jock.“

A tak sa Cordeliina ruka ocitla v jeho obrovskej, drsnej labe. Takže toto je nový majiteľ Bundoranu! Muž, ktorý sa vrátil z Gallipoli skôr než väčšina, pretože mu dokaličili koleno. Muž, o ktorom sa klebetí už celé týždne...

Z Jockovej kockovanej košele prešla očami na jeho tvár, za nič na svete nemohla dopustiť, aby si všimol, ako na ňu zapôsobil jeho dotyk a blízkosť. „Ale nevyzeráte ako Škót,“ nedala sa.

Pustil jej ruku a zasmial sa. „Otcova rodina pochádza od Glasgowa, to meno nám asi prischlo.“ Naklonil hlavu a premeral si ju od hlavy po päty. „Vy musíte byť Cordelia,“ povedal napokon.

Stuhy na klobúku si obkrútila okolo prsta, vôbec sa necítila vo svojej koži, a nielen pre tú horúčavu. „Ako viete?“

Naklonil sa k nej, až boli tvármi na jednej úrovni. „O krásnej Cordelii už počul každý,“ zamumlal. „No tie chýry sú proti skutočnosti nič!“

Zdvihla bradu a pohľad mu opätovala, tak veľmi chcela pôsobiť dôstojne a nad vecou. Boli tie lichôtky úprimné, alebo si ju len doberal? „Ste neuveriteľne sebaistý, pán Witney.“

Znova ju odzbrojil úsmevom, potom sa vypol a povedal: „To teda som, slečna Cordelia. Dokonca by som sa stavil o čokoľvek, že sa ešte pred novou sejbou vezmeme.“

Cordelia sa v myšlienkach vrátila do prítomnosti a bezútešne sa usmiala. Jock vždy dostal, čo chcel. Svadbu mali v malilinkom kostolíku v Pearson's Creek týždeň po skončení toho pamätného zberu úrody, a neprešlo ani päť rokov a ona svoj unáhlený čin oľutovala.

Tie časy jej pripomenuli nežné cinkanie pozlátených hodín z bronzu, ktoré priniesol Jock z cesty do údolia rieky Loire. Snívala už hodinu, no vďaka spomienkam dostala nápad – možno prišla na to, čo urobiť so Žakarandovými vinohradmi!

„Je to vskutku lotéria,“ zašomrala. „A ak prehrám...“ Od strachu sa neodvážila dopovedať. Pretože ak si ho prizná, možno sa jej obavy naplnia.

V hĺbke duše však odpoveď poznala: „Riskovala si aj predtým, a vyhrala si. Tak prečo to neskúsiť aj teraz?“

Usmiala sa, lebo sa utvrdila v tom, že ešte nestratila bojového ducha, čo ju celé ťažké roky držal nad vodou. Jock predsa nemôže vstať z mŕtvych a zničiť všetko, čo jej je drahé. Keď sa zajtra vráti domov jej vnučka Sophia, Cordelia vystrelí prvú salvu v boji za záchranu Žakarandových vinohradov!

Keď sa obrovské lietadlo rútilo nad pustatinou Severného teritória, Sophia cítila vzrušenie. Nedokázala sa odlepiť od okna, kochala sa pohľadom na rodnú zem, túžila zahliadnuť niečo známe – lenže roky, čo strávila v Austrálii, prežila zväčša v mestách. Vnútrozemie bolo strašidelnou divočinou, akú poznala len z kníh a fotografií. Aké však bolo nádherné, keď ho pozlátilo prichádzajúce brieždenie a lietadlo vrhlo tieň na roztrúsené eukalyptové lesy s trblietajúcimi sa korytami, kde boli kedysi rieky! Aká škoda, že nie je čas, aby svoju domovinu lepšie spoznala, objavila skryté tajomstvá jej nedozerných diaľok a starobylých usadlostí! Celé dni bude tráviť v zasadač-

ke Žakarandových vinogradov, v noci sa bude mordovať so zmluvami a nekonečnými číslami.

Lietadlo pokračovalo na juh, krajina už nebola taká pustá, a Sophia sa v myšlienkach vrátila ku svojej matke. Je nepravdepodobné, žeby jej prišla naproti na letisko, no stali sa už aj čudnejšie veci a matka sa možno zmenila...

Potom však sarkasticky našpúlila ústa – dáva tomu menšiu nádej ako mrazu v pekle. Po Sophiinom rozvode s Crisom jej dala Mary Gordonová najavo, že znova neuspela, pokiaľ ide o lásku. Urobila to počas istej návštevy v Londýne – často k nej veru nechodievala – so skutočne nenápadným, no falošným úsmevom. Lenže tento druh krutosti už Sophia poznala a aj keď ju to zranilo, podarilo sa jej netrápiť sa: jej matka v tomto smere tiež neurobila diery do sveta! Tri rozvody a celá plejáda milencov!

Mary Gordonová, táto drobná, štíhla prominentka, dala hneď na začiatku Sophii pocítiť, že sa jej vysoká dcéra s neupravenými vlasmi nepozdáva. Robila všetko možné, aby sa mladučká Sophia cítila ešte nepríjemnejšie a neohrabanejšie, poukazovala na to, aké sú ony dve rozdielne! Nepatrné od-tienky v reči, keď s húfikom svojich priateľiek rozoberala Sophiine nedostatky, priame narážky na to, že by v predpubertálnom období, keď bola troška pri sebe, mala azda držať diétu, mali podobný účinok, ako keď voda kvapká na kameň. Aj keď sa zo Sophie napokon stala sebaistá profesionálka, jej osobný život a sebavedomie boli v troskách.

Prečo mi jednoducho nemôže byť jedno, čo si matka myslí? Pomyslela si, keď lietadlo pristávalo a začalo rolovať k termínalu. Je jasné, že nemá záujem dozvedieť sa, ako žijem, je jasné, že aj keby som sa roztrhala, medzi nami sa už nikdy puto nevytvorí.

Bičovaná podobnými myšlienkami si nedočkavo pozbierala veci a prvý raz za desať rokov šla vkročiť na austrálsku pôdu. Nemala by dovoliť, aby jej to matka pokazila, povedala si v duchu. Nič nečakaj a keď sa nič neudeje, nebudeš sklamaná!

Dve hodiny nato už prechádzala cez dvere nového výškového komplexu, obráteného na Kráľovské botanické záhrady v Melbourne a vody rieky Yarra, fľakaté od triesloviny. Keď vstúpila do skleného klimatizovaného výťahu, umiestneného na vonkajšej fasáde, potriasla hlavou, a tak si vyslobodila dlhé čierne vlasy zo sponiek. Napokon sa oprela o chladivú stenu. Nikto jej neprišiel naproti, no stará mama po ňu aspoň poslala limuzínu, ktorá ju priviezla až sem, do firemného obytného komplexu.

Bol to nechutne dlhý let, a to napriek zastávkam, takže sa už tešila, ako si vyloží nohy, dá si pohár vína a cigaretu, a potom si niekoľko hodín pospí. Zvyšok dňa strávi kontrolou množstva dokumentov, čo si priniesla so sebou. Na zajtrajšiu schôdzku správnej rady sa chcela čo najlepšie pripraviť.

Výťah sa rýchlo vyšplhal na pätnáste poschodie a ona sa ponad bujnú zeleň botanických záhrad zadívala na mesto okolo rieky. Jeho esencia sa vôbec nezmenila, ešte aj nová výšková výstavba sa sem hodila a jeho krásu len podčiarkla. Hodinová veža Flinders Street Station nadobudla v skorom slnku takmer pastelový okrový nádych a sklenené vežiaky stáli okolo nej ako vymodelované belasé a ružové stalagmity medzi staršími robustnými kamennými budovami farby terakoty. Veže dvoch katedrál pôsobili ako elegantné prsty namierené na blednúcu oblohu moderného Melbourne, čo vyrástol navôkol, a na nádherne bielom moste, spájajúcom dve strany mesta, sa to hemžilo ľuďmi, náhliacimi sa do práce. Dlhé štíhle loďky, aké vozia turistov, boli priviazané k mólam, čajky krúžili nad promenádou kozmopolitných reštaurácií a barov v časti South Bank, hľadajúc zvyšky jedla, čierne labute pôvabne plávali v slabnúcich tieňoch vrb. Bolo letné ráno v meste, ktoré takmer nespí.

Odtiaľ zhora Sophia nemohla počuť hrmot a cengot električiek, ani zvuky metropoly, pripravujúcej sa na ďalší rušný deň. Doliehali k nej len vysoké tóny nevýraznej hudby z reproduktorov na strope výťahu a jemné vrčanie klimatizácie. Ťažkú

diplomatku, čo mala opretú o hruď, si posunula do pohodlnejšej polohy a napriek tomu, že vedela, koľko práce ju čaká, pocítila, že napätie z dlhjej cesty poľavuje. Konečne je doma!

2

Cordelia sa zobudila skoro ráno, hoci včera dlho vysedávala pri večeri so Sophiou a šla neskoro spať. Aj keď si celé roky často písali a telefonovali, stále si mali toho toľko povedať! Takže keď sa napokon odobrala do svojho apartmánu a ľahla si, bolo to len preto, že sa cítila vyčerpaná. Zaspáť však nedokázala – myšlienky a plány do budúcnosti jej nedopriali oddych, hoci bolo veľmi neskoro. A teraz trocha mešká...

Pozorovala, ako sa rozsvecujú a zhasínajú čísla na zostupujúcom výťahu. Keď zastal, pocítila jemný náraz. Zhlboka sa nadýchla a premerala si svoj odraz v antikorových stenách, lesklých ako zrkadlo. „Tak, a do toho,“ zamumlala, keď sa dvere pomaly otvorili.

„Kde si toľko trčala, mama? Už pol hodiny ti vyvolávame! Už som sa fakt začínala báť.“

Cordelia vystúpila z výťahu a premerala si chudú ženu s ostrými črtami tváre pred sebou. Už pred rokmi si uvedomila, že svoju najmladšiu dcéru nemá práve v láske. Dnešné ráno to len potvrdilo. Štyridsaťdeväťročná Mary mala oblečené drahé šaty, ktoré by vyzerali lepšie na žene o polovicu mladšej. Bola silno nalíčená, a aj keď sa ozdobila pravými šperkami, prehľadla to – nechty mala pridlhé, až nápadne červené, podpätky privysoké.

„Aké milé, že si sa o mňa bála, Mary,“ povedala sucho.

Mary sa nechtami dotkla niekoľkých zlatých retiazok okolo hrdla, v modrých očiach sa jej zablýskalo. „Takto skoro ráno a už sa nevyhneš sarkazmu? Brúsila si si na nás zuby, však?“

Cordelia si z pleca zložila dcérinu chladnú a trocha lepkavú ruku. „Dokážem prejsť aj sama, vďaka,“ povedala jej.

Mary netrpezlivo vzdychla a vykročila po chodbe k zasa-
dačke. Cordelia sa bezútešne usmiala. Všimla si totiž, ako sa
dcérine priúzke boky hojdali, keď sa snažila vo vysokánskych
podpätkoch udržať rovnováhu. Úbohá Mary, pomyslela si.
Možnože ju nemám rada, no určite ju ľutujem. Má za sebou
tri rozvody a priveľa času i peňazí. A tak sa z nej stalo klišé. Jej
najnovší milenec – a bolo ich veru neúrekom – je vraj as-
poň o dvadsať rokov mladší! Mary riskuje, že sa znova totálne
znemožní.

V zasadačke nebolo veľa nábytku, no oživovala ju krémová
maľovka a vázy s čerstvými kvetmi. Na jednej stene viseli
v skupinke portréty zakladateľov Žakarandových vinogradov
a na druhej zatiaľ prázdne rámy. Uprostred miestnosti stál vy-
rezávaný stôl zo vzácného borovicového dreva z povodia rieky
Huon, ktoré doviezli loďou z Tasmánie a ktoré sa od toľkého
leštenia priam blyšťalo. Okolo stálo desať stoličiek, len jedna
bola voľná.

„No konečne, Cordelia! Čakáme už skoro hodinu!“ zvolal jej
brat Edward.

Cordelia z neho prešla pohľadom na Jockov portrét. Odpri-
sahala by, že na ňu v tej chvíli zagánil. Odvrátila sa od ne-
ho, skôr než by sa rozhodla, či tomu tak naozaj je, pobožkala
svoje ďalšie dcéry, objala Sophiu a sadla si na svoje miesto.
„Veku sa nedá rozkázať, Edward,“ povedala svojmu mladšie-
mu bratovi. „Môj čas je drahý, a tak ho využívam, ako uznám
za vhodné.“

On si len odkašlal a premeral si ju s neochotnou milotou.
„Ako vravíš, Cordelia, čas je nesmierne drahý a my musíme
začať.“ Nato sa oprel na koženej stoličke a prstami si podoprel
bradu. Aj v osemdesiatke mal oči stále živé, až prekvapivo
modré. Vlasy mal husté, biele, a vysoké líčne kosti, pevná bra-
da a zmyselné pery napovedali, že bol za mladi veľký fešák.
Cordelia si náhle spomenula na ich najstaršieho brata, ktorý
už roky odpočíva v rodinnej hrobke. Bol taký mladý, keď sa
vrátil z Gallipoli, no ani sila mladosti mu nepomohla vyliečiť

sa zo zranení, ktoré si odtiaľ priniesol, a behom niekoľkých krátkych mesiacov sa pobral na druhý svet.

Edward si odkašlal a Cordelia sa v myšlienkach vrátila do prítomnosti.

„Ako prezident Žakarandových vinohradov som zvolal toto mimoriadne stretnutie predstavenstva, aby sme sa pokúsili nájsť spoločné riešenie týkajúce sa budúcnosti našej firmy.“

Cordelia si prevesila paličky cez rukoväť stoličky a pohodlne sa usadila, aby si poprezerala členov rodiny, kým Edward monotónne rozpráva. Vypukne prestrelka, napokon ako vždy, no bude veľmi zaujímavé sledovať, ako sa k tejto životne dôležitej záležitosti všetci postavia. Vtom sa však striasla – akoby do miestnosti vstúpil sám Jock, aby sa pokochal výsledkom svojej celoživotnej manipulácie s ľuďmi. Hneď si však podobné pocity zakázala. Možnože stále cítia Jockov vplyv, no už nie tak výrazne. Teraz majú budúcnosť Žakarandy pevne v rukách oni.

Keď to všetko zráta, ona a jej brat Edward majú päť detí, hoci volať ich „deťmi“ je nepochybne smiešne, veď sú v strednom veku! Povzdychla si. Ona i Edward starnú, možno sú už prístarí, aby na svojich pleciach niesli zodpovednosť, čo na nich uvalila Jockova smrť. A nie všetky vnúčatá majú na to, aby priviedli vinohrady do ďalšieho milénia. Cordelia si priznala, že ich rodinná korporácia sa pre niektorých stala skôr finančnou nevyhnutnosťou než životaschopnou dynastiou, ktorá pretrvá generácie. Takmer sa tešila, že tu už nebude a nevidí, čo im prinesie budúcnosť.

Keďže ona a Edward majú rovnaký podiel vo firme, dohodli sa, kto sa stane po Jockovej smrti prezidentom správnej rady. Cordelia o miesto nemala záujem, dôverovala Edwardovmu úsudku, vediac, že jej brat bude pre svet finančníctva prijateľnejší. Keby bola mladšia, možno by si bola vzala na plecia takúto zodpovednosť. Teraz jej však postačí, ak svoj vplyv využije nepriamo. Aj ona má hranice, pokiaľ ide o emancipáciu žien. Osobne si myslí, že to zašlo príďaleko.

Napriek tomu, ako sa tak dívala na Edwarda, sediaceho na